

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 15. stycznia 1910.

Treść: (17 4. i 5.) 4. Rozporządzenie, którem wydaje się tymczasowe postanowienia zasadnicze co do odbywania zawodowych egzaminów teologicznych na katolickich wydziałach teologicznych, należących oraz nie należących do uniwersytetu. — 5. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek państwowych zarządów lasów i domen w Austrii górnej, Salmogrodzie, Czechach i Styrii przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

4.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 26. grudnia 1909,

którem wydaje się tymczasowe postanowienia zasadnicze co do odbywania zawodowych egzaminów teologicznych na katolickich wydziałach teologicznych, należących oraz nie należących do uniwersytetu.

Co do odbywania zawodowych egzaminów teologicznych na katolickich wydziałach teologicznych, należących i nie należących do uniwersytetu, wydaje następujące tymczasowe postanowienia zasadnicze:

§ 1.

Celem wykazania naukowego uzdolnienia słuchaczy teologii zaprowadza się na katolickich wydziałach teologicznych, należących oraz nie należących do uniwersytetu, zawodowe egzamina teologiczne w miejsce egzaminów półrocznych i rocznych, przepisanych § 15. reskryptu ministeryalnego z dnia 16. września 1851, l. 6165. Dz. u. p. Nr. 216.

(Polnisch.)

Egzamina te obejmują cały materiał naukowy odnośnego przedmiotu (§ 3. i 4.) i odbywają się z końcem półrocza, w którym ukończono wykłady przedmiotu tego. Kolokwia, należące do porządku studyów, nie doznają przez to zmiany.

Biskupom pozostawiona jest wolność odbywania w myśl § 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 23. kwietnia 1850, Dz. u. p. Nr. 157. ze swymi alumnami, uczęszczającymi na wydział teologiczny, także w przyszłości egzaminów półrocznych w seminarium biskupim w celu powtórzenia materiału naukowego.

§ 2.

Do zawodowych egzaminów teologicznych dopuści się tylko tych słuchaczy teologii, którzy na jednym z lutejszych katolickich wydziałów teologicznych są zapisani jako słuchacze zwyczajni albo na podstawie § 2. reskryptu ministeryalnego z dnia 16. września 1851, Dz. u. p. Nr. 216, jako słuchacze nadzwyczajni i którzy uczęszczali na wykłady odnośnego przedmiotu naukowego przez ilość półroczy, przepisaną w porządku nauk teologicznych.

Wyjątki w tym względzie mogą być dopuszczone przez Ministerstwo wyznań i oświaty w porozumieniu z ordynaryatem biskupim z przyczyn, zasługujących na uwzględnienie.

§ 3.

Za powszechnie obowiązkowe przedmioty egzaminu, z których każdy słuchacz teologii ma poddać się egzaminowi zawodowemu w ciągu przepisanych czterech lat nauki, należy uważać następujące przedmioty główne:

1. Filozofię chrześcijańską,
2. teologię fundamentalną (względnie apologetykę),
3. studium biblii starego testamentu wraz z hebrajskiem i hermeneutyką,
4. studium biblii nowego testamentu,
5. dogmatykę specjalną,
6. ogólną historię kościelną (ewentualnie wraz z historią dogmatów),
7. teologię moralną,
8. teologię pastoralną wraz z liturgiką i wymową kościelną,
9. katechetykę i pedagogikę wraz z metodyką,
10. prawo kościelne,
a dla kandydatów, starających się o stopień doktora teologii:
11. wyższą egzegezę starego i nowego testamentu i języki wschodnie (syryjsko-chaldejski i arabski).

§ 4.

O ile odbywają się na wydziale regularne wykłady nadzwyczajnych (nieobowiązkowych) przedmiotów naukowych, jako to chrześcijańskiej nauki społecznej, historii sztuki kościelnej, archeologii chrześcijańskiej, encyklopedyi teologii, porównawczej nauki religii, filozofii moralnej itd., należy słuchaczy, którzy uczęszczali prawidłowo na wykłady te, poddać na ich żądanie także egzaminom zawodowym z tych przedmiotów nauki.

§ 5.

Komisya egzaminacyjna składa się z trzech członków, a mianowicie: z dziekana albo z jego zastępcy, powołanego w myśl § 13. ustawy z dnia 27. kwietnia 1873. Dz. u. p. Nr. 63, jako przewodniczącego, z profesora odnośnego przedmiotu, a względnie, jeżeli jest kilku profesorów dla przedmiotu tego, z jednego z nich i z komisarza biskupiego, który ma być ile możności wybrany z grona doktorów lub profesorów teologii.

§ 6.

Przed jedną i tą samą komisją egzaminacyjną nie można równocześnie poddawać egzaminowi więcej jak czterech kandydatów.

Jeżeli liczba kandydatów, zgłaszających się do egzaminu, wymaga tego, można utworzyć także dwie

lub więcej komisji egzaminacyjnych, przyczem o ile niema dwóch lub więcej profesorów odnośnego przedmiotu, zastępuje dotyczącego profesora docent prywatny tego przedmiotu, a jeżeli docenta takiego niema, profesor przedmiotu najwięcej spokrewnionego.

§ 7.

Egzamin odbywa profesor odnośnego przedmiotu (§ 5. i 6.), jednak zarówno przewodniczącemu jak i komisarzowi biskupiemu przysługuje prawo stawiania kandydatowi poszczególnych pytań.

§ 8.

Język, w którym odbywa się egzamin, stosuje się zawsze do języka wykładowego odnośnego przedmiotu.

§ 9.

Czas trwania egzaminu nie powinien zazwyczaj przekraczać pół godziny dla jednego kandydata.

§ 10.

Wynik egzaminu należy sklasyfikować na wniosek profesora odnośnego przedmiotu (§ 5. i 6.) drogą uchwały, wydanej większością głosów przez komisję egzaminacyjną, w której także przewodniczącemu przysługuje głos, cenzurą: „*eminenter*“, „*bene*“, „*sufficienter*“ albo „*insufficienter*“; cenzurę tę ma profesor dotyczącego przedmiotu wpisać do książeczki meldunkowej (indeksu) względnie do arkusza meldunkowego w rubryce: uwaga i podpisać wraz z przewodniczącym.

Na żądanie można wydać także osobne świadectwo z egzaminu, podpisane przez komisję egzaminacyjną.

Świadectwo to podlega obowiązującym przepisom stemplowym.

§ 11.

Jeżeli kandydat otrzyma przy egzaminie cenzurę „*insufficienter*“, wówczas ma komisya egzaminacyjna postanowić równocześnie, w jakim terminie należy powtórzyć egzamin z odnośnego przedmiotu.

Egzamin ten ma prawidłowo odbyć egzaminator, który w tym charakterze występował przy pierwszym egzaminie.

Jeżeli reprobowano kandydata także przy powtórzeniu egzaminu, wówczas można go zobowiązać przed dopuszczeniem do powtórzenia egzaminu po raz drugi, aby ponownie uczęszczał na wykłady odnośnego przedmiotu naukowego przez jedno lub dwa półrocza.

Dalsze powtarzanie egzaminu jest wykluczone.

§ 12.

Co do odbywanych egzaminów zawodowych należy prowadzić protokoły, w które ma się wpisywać nazwiska komisarzy egzaminacyjnych i egzaminowanych kandydatów, szczegóły wciągnane do książki meldunkowej, względnie do arkusza meldunkowego i wynik głosowania.

§ 13.

Postanowienie § 20. reskryptu ministeryalnego z dnia 16. września 1851, Dz. u. p. Nr. 216, dotyczące wydawania absolutorów słuchaczom teologii, pozostaje w mocy z tą zmianą, iż w miejsce klasyfikacji z egzaminów półrocznych i rocznych ma wstąpić obecnie klasyfikacja z egzaminów zawodowych.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Stürgkh wlr.

5.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa, Ministerstwa wyznań i oświaty, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 9. stycznia 1910,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek państwowych zarządów lasów i domen w Austrii górnej, Solnogradzie, Czechach i Styrii przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1910 uskutecznić należy za pośrednictwem pocztowej Kasy

oszczędności wszystkie wypłaty, z wyjątkiem wymienionych w następującym § 2., jeżeli asygnata na nie pochodzi od c. k. Dyrekcyi lasów i domen w Wiedniu, Gmunden i Solnogradzie albo od zarządów lasów i domen, podlegających tym Dyrekcyom, i o ile to nie odbywa się już na podstawie § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 31. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 3 z roku 1909.

§ 2.

Wykluczone od wypłaty przez pocztową Kasę oszczędności są:

- a) kwoty, które mają być płacone odbiorcom mieszkającym za granicą;
- b) kwoty, które muszą być wypłacone faktycznie w złocie;
- c) wypłaty na rachunek krajów Korony węgierskiej, władz wspólnych i organów autonomicznych.

§ 3.

Kasą wypłacającą przy wydatkach, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym c. k. pocztowej Kasy oszczędności, będzie wyłącznie odnośna c. k. Kasa krajowa (w Wiedniu, Lincu, Solnogradzie), zaś organem likwidującym wyłącznie departament rachunkowy tej c. k. Dyrekcyi lasów i domen (w Wiedniu, Gmunden, Solnogradzie), na której rachunek wypłata następuje.

§ 4.

Do wymienionych wypłat stosowane będą zresztą analogicznie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne reklamacje albo doniesienia, które mają być wnoszone, stosować zawsze należy do departamentu rachunkowego Dyrekcyi lasów i domen w Wiedniu, względnie w Gmunden, względnie w Solnogradzie.

Biliński wlr.

Stürgkh wlr.

Weiskirchner wlr.

Pop wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1910. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słowenskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1910** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1870 za	2 K 80 h	Rocznik	1891 za	6 K — h
"	1850 "	10 " 50 "	"	1871 "	4 " — "	"	1892 "	10 " — "
"	1851 "	2 " 60 "	"	1872 "	6 " 40 "	"	1893 "	6 " — "
"	1852 "	5 " 20 "	"	1873 "	6 " 60 "	"	1894 "	6 " — "
"	1853 "	6 " 30 "	"	1874 "	4 " 60 "	"	1895 "	7 " — "
"	1854 "	8 " 40 "	"	1875 "	4 " — "	"	1896 "	7 " — "
"	1855 "	4 " 70 "	"	1876 "	3 " — "	"	1897 "	15 " — "
"	1856 "	4 " 90 "	"	1877 "	2 " — "	"	1898 "	6 " — "
"	1857 "	5 " 70 "	"	1878 "	4 " 60 "	"	1899 "	10 " — "
"	1858 "	4 " 80 "	"	1879 "	4 " 60 "	"	1900 "	7 " — "
"	1859 "	4 " — "	"	1880 "	4 " 40 "	"	1901 "	6 " — "
"	1860 "	3 " 40 "	"	1881 "	4 " 40 "	"	1902 "	7 " 50 "
"	1861 "	3 " — "	"	1882 "	6 " — "	"	1903 "	9 " — "
"	1862 "	2 " 80 "	"	1883 "	5 " — "	"	1904 "	5 " — "
"	1863 "	2 " 80 "	"	1884 "	5 " — "	"	1905 "	6 " — "
"	1864 "	2 " 80 "	"	1885 "	3 " 60 "	"	1906 "	12 " — "
"	1865 "	4 " — "	"	1886 "	4 " 60 "	"	1907 "	13 " — "
"	1866 "	4 " 40 "	"	1887 "	5 " — "	"	1908 "	9 " — "
"	1867 "	4 " — "	"	1888 "	8 " 40 "	"	1909 "	8 " 50 "
"	1868 "	4 " — "	"	1889 "	6 " — "			
"	1869 "	6 " — "	"	1890 "	5 " 40 "			

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły **w stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, **lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi